

ossil, fui ta jummasaga jättis; nüüd on juba salatümmendviis aastat tagasi, fui ta ülle Rheini-jöe eesite Traeburgi linna läks, kust ta veel möönne forra koju kirjutas, agga seal sadi posse meie ennam middagi temmaast kuulnud." „Teie ütlesite, et teie veel omma onnu mälestate; kas teie sedda veel tunnesite, fui temma teie ette astus?" „Mida arwan küll; agga miks teie sedda mo käest küssite ja watate ni tähtsalt mo peale?" „Joseph, kas ja ei tunne mitte ennam omma onnu Ludivid?" „Hedde Jummal, on se wöimalik?" hildis tekäija siittiaomega. „Oh Jummal, finnu feed on inimeslikud! Nüüd ma tunnen töveste: Sedda surem häddä, sedda liggeri fa Jummal omma abbiga!" Nüüd hattas onnu omma wenna poia ümber taela, ja siis hajasid juttustama. Perrenaene seisits inimesedes kohhe önneliku suggulaste jures ja ei sanud mitte arru sest mis näggi. Ka soldat Oswalt, kes tappa astus, panni eesite sedda immels, agga sedda surev: olli temma rõõm, fui waene tekäija sedda omma onnu jure kutsus ja sedda enneise abimeheliwilletsuses nimmetas. Nüüd räkis onnu Jöös neile, et temma ommas selli pölvies olli wae-selt prantsuse linna tulnud, agga Jummalala abbiga, nende aastate sees omma holefandmisse läbbi enne-sese piisut taggawarra korjanud. Wimaks olli ta Ruangi linna sattunud, kus ta ennesele majapidda-mist asutanud, ja Jummal olli sedda nönda önnie-

tannud, et nüüd üks suur kusus tellapood temma omma olli, ja et ta palju tötegiijatele tööd ja leiba andis. Kui ta omma wenna poia willetsuses tulus, ja et ta Amerika male tahtis minna, saitis ta sedda nöu tövwaste ärra. Ta tulleetas ta mele pühha Taweti sõnna: „Leda Jehowa peale ja te head, ella omniaal maal, ja toida ennaist rahhu sees." Paul 37, 3 — ja ütles: „hulkuja innimene on fui werewi siivi, kelle peale samlast ei kasva. Juba sa osled sest wähhemast rändamisest seie, omma ellumaja luggu ärra püssanud, isse omma naese ja lapsega willetsuse sisje sattunud. Lähhääd sa nüüd koguni laugel, kus sul jugulast eggia föbra, ei sirritut, ei öppetajat eggia omma ma innimest ei olle, kus umbleeline rahwas finnu peale ei wata ja kus sa nende woora usja pärast üksi pead Jummalat tenima, — ees sa siis olle önnetu; ilma fattufse warjuta, ilma töta, woöraste hulgas, ja ilma rahhaloppikata." Sepärrast lubbas onnu temimale rahha anda, et ta lähhäads Hawre linna, naest ja last ärra toma, ja tulles siis Ruangi linna tagasi ja jäätis onnu jure töle, kus ta ellu ofani omma iggapärost leiba seits. Önnelik mees lubbas sedda tännuliku melega, ja Oswalt jättis sedda Jummasaga, Jävardat tännades, kes töök head waecele ni immelisult walništanud. Nüüd ta teadis ka mispärrast ta lubba ei sanud, Parisi linna minna, ja tundis ärra, et